



ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie VI./2020
Senát II

Nález:

spisová značka	II. ÚS 337/2019
populárny názov	Dôkazné bremeno
sudca spravodajca	Luboš Szígeti
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 19 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 8 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 13 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Procesná strana predložením verejnej listiny preukáže skutočnosť v nej deklarovanú s prezumpciou správnosti a je na protistrane v konaní, aby preukázala opak, teda vyvrátila pravdivosť skutočnosti uvedenej vo verejnej listine.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia podali žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom do ich rodinného a súkromného života v súvislosti s úmrtím ich matky a sestry v dôsledku neposkytnutia správnej lekárskej starostlivosti alebo jej zo strany žalovaného. Okresný súd žalobu zamietol s odôvodnením, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k príčinnej súvislosti medzi zavineným konaním pracovníkov žalovaného a úmrtím alebo jej, ako ani nepreukázali vznik nemajetkovej ujmy. Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľov ako procesne neprípustné odmietol. Sťažovatelia namietali zaťaženie neprimeraným dôkazným bremenom, ktoré nemá oporu v právnom poriadku a je iba iluzórnou súdnou ochranou ich rodinného a súkromného života pred neoprávneným zásahom zo strany žalovanej. Namietali najmä nezákonnosť postupu súdu pri hodnotení dôkazov, keď nerešpektoval prezumpciu správnosti verejnej listiny a prikladal význam skutočnosti, že sťažovatelia neudelili súhlas na pitvu zomrelej príbuznej. Zároveň poukazujú na skutočnosti, ktoré môžu spochybňovať vierohodnosť dodatočne predloženého EKG – Holter záznamu. V súvislosti s týmito námietkami poukázali na arbitrárnosť napadnutého rozsudku, ktorý na tieto námietky neposkytol podľa ich presvedčenia dostatočnú odpoveď.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu procesných práv sťažovateľov Ústavný súd zistil, že sťažovatelia v konaní predložili ako dôkaz verejnú listinu, z obsahu ktorej vyplýva, že príčinou úmrtia alebo jej je akútny infarkt. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd rovnako ako okresný súd ustálili, že sťažovatelia neunesli dôkazné bremeno vo vzťahu k príčine smrti a považovali za nemožné ju ustáliť z dôvodu, že nebola vykonaná anatomicko-patologická pitva na žiadosť sťažovateľky v prvom rade.

Na dôkaz, ktorý má povahu verejnej listiny, sa vzťahuje zákonná vyvrátiteľná domnienka pravdivosti toho, čo sa v nej osvedčuje alebo potvrdzuje, ak nie je dokázaný opak (§ 205 CSP). Skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka pripúšťajúca dôkaz opaku, považuje súd za preukázanú, ak v konaní nevyšiel najavo opak (§ 192 CSP). Z logického výkladu týchto ustanovení Civilného sporového poriadku v ich vzájomnej súvislosti vyplýva, že procesná strana predložením verejnej listiny preukáže skutočnosť v nej deklarovanú s prezumpciou správnosti a je na protistrane v konaní, aby preukázala opak, teda vyvrátila pravdivosť skutočností uvedenej vo verejnej listine. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, ako žalovaná preukázala inú príčinu úmrtia pacientky, a teda uniesla dôkazné bremeno vo vzťahu k vyvráteniu zákonnej domnienky správnosti obsahu verejnej listiny.

Krajský súd bez uvedenia riadnych, právne relevantných dôvodov bagatelizoval dôkaz – verejnú listinu, nevysvetlil, ako bol preukázaný opak vyvracajúci zákonnú domnienku, a požadoval iný, konkrétne vymienený dôkaz – výsledok pitvy. Zároveň boli v konaní predložené dva znalecké posudky, ktoré sa zhodujú v záveroch o nevhodnosti poskytnutej medikamentózne liečby (a ďalších non lege artis postupov, pozn.) v poinfarktovom stave pacientky, ktoré prinajmenšom nasvedčujú a nevylučujú, že tento nesprávny postup žalovanej prispel alebo bol spôsobilý prispieť k privodeniu akútneho reinfarktu. Nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť nemusí byť výlučnou (jedinou) bezprostrednou príčinou úmrtia. Pre vznik zodpovednosti zdravotníckeho zariadenia postačí, ak nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť prispela k negatívnemu následku, bola jednou z viacerých príčin smrti. Prípadné spolupôsobenie viacerých faktorov je potrebné zohľadniť až pri určovaní výšky finančného zadoš'účinenia. Opis logického postupu súdu pri hodnotení dôkazov nie je dostatočne zrozumiteľný a súdmi ustálený skutkový stav veci nezodpovedá zákonným pravidlám hodnotenia dôkazov, najmä v súvislosti s už spomenutou verejnou listinou. Ide o procesný postup, ktorý je v rozpore s garanciami spravodlivého súdneho konania a zároveň zasahuje samotnú podstatu a zmysel práva na súdnu ochranu, pretože rozsah dôkazného bremena, ktorým súdy zaťažili sťažovateľov, robí požadovanú súdnu ochranu v takej ľudske citlivej veci nedosiahnuteľnou. Ústavný súd zásadne nevstupuje do hodnotenia dôkazov všeobecnými súdmi, avšak v danom prípade išlo o hodnotenie natoľko svojvoľné, arbitrárne a v rozpore s procesným právom, ktoré je z ústavného hľadiska neakceptovateľné, pretože má negatívne dôsledky jednak vo vzťahu k právu na súdnu ochranu, ale aj vo vzťahu k základnému právu na ochranu rodinného a súkromného života sťažovateľov, ochrany ktorého sa v konaní sťažovateľa dožadovali, pretože nesprávne rozloženie záťaže sporových strán dôkazným bremenom je v tomto prípade spôsobilé privodiť vecne nesprávne rozhodnutie v neprospech sťažovateľov.

K namietanému porušeniu hmotných práv sťažovateľov

Je nepochybné, že úmrtie blízkej ľudskej bytosti je zásahom do emocionálnej sféry najbližších rodinných príslušníkov zosnulého, u ktorých je prítomnosť najintenzívnejších interpersonálnych väzieb na výsostne emocionálnej báze zväčša nespochybniteľná. Pri reálnej existencii takýchto vzťahov určitej kvality medzi ľudskými bytosťami dochádza porušením práva na život jednej z nich k absolútnej a nezvratnej deštrukcii všetkých vybudovaných citových väzieb, a tým k neoprávnenému zásahu do práva na súkromný a rodinný život pozostalého alebo pozostalých.

Ak krajský súd zvažoval dôvodnosť finančného zadoš'účinenia, bolo jeho povinnosťou vziať do úvahy ustálenú judikatúru v súvislosti s tým, že sťažovateľka v 1. rade je dcérou zomrelej pacientky, vo vzťahu ku ktorej nie je ujmu v podobe smrti matky možné hodnotiť inak ako závažnú aj z objektívneho hľadiska, pretože neboli zistené žiadne mimoriadne okolnosti spochybňujúce štandardné rodinné vzťahy medzi nimi. Uvedené skutočnosti nie je sťažovateľka v 1. rade povinná nijako špeciálne preukazovať. Nemajetková ujma spôsobená smrťou matky nie je reparovateľná, a keďže sa prejavuje subjektívnym negatívnym citovým prežívaním a pocitom straty, nemusí byť objektívne spoznatel'ná. Objektívne hľadisko jej posúdenia preto spočíva len v tom, či by ju ako závažnú ujmu pociťoval každý v rovnakom postavení. Vo vzťahu k súrodencovi (sťažovateľ v 2. rade, pozn.) je s ohľadom na príbuzenskú blízkosť

	<p>taktiež nevyhnutné citlivo zvažovať, či zásah do jeho súkromného života spôsobený stratou sestry nevyžaduje finančnú kompenzáciu tak, aby bola zohľadnená podstata a povaha tohto ľudského práva a poskytnutá ochrana zodpovedala značnému významu tejto ústavnej hodnoty.</p> <p>Krajský súd napadnutým rozsudkom poskytol taký zužujúci výklad ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, ktorý nezohľadnil podstatu základného práva na súkromný a rodinný život a nenaplnil pozitívny záväzok vyplývajúci z čl. 8 ods. 1 dohovoru účinne zabezpečovať rešpekt voči súkromnému životu na inštitucionálnej úrovni.</p> <p>Ústavný súd dodal, že právo na účinný prostriedok nápravy sťažovateľov bolo realizované podaním odvolania, v ktorom uplatnili svoju argumentáciu a o ktorom rozhodol odvolací súd v rámci inštančného postupu a následne podaním dovolania a ústavnej sťažnosti. Vyslovenie porušenia základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom napĺňa účel, ktorý sťažovatelia sledovali podaním sťažnosti ústavnému súdu.</p> <p>Ústavný súd tiež nevyhovel tej časti sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali vyslovenia zákazu pokračovať v porušovaní ich základných práv, pretože tento účel splnilo samotné zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné práva sťažovateľov podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 8 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznal náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti nevyhovel.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 424/02</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: R 53/2010</p> <p>ESELP: Evans proti Spojenému kráľovstvu č. 6339/05, Van Oosterwijck proti Belgicku č. 7654/76, Tysiac proti Poľsku č. 5410/03, T. P. a K. M. proti Spojenému kráľovstvu č. 28945/95, Buckley proti Spojenému kráľovstvu č. 20348/92, Marckx proti Belgicku č. 6833/74, Bronda proti Taliansku č. 22430/93</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	náhrada nemajetkovej ujmy ochrana osobnosti

spisová značka	II. ÚS 401/2019
populárny názov	Formalistický výklad reštitučného zákona
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	<p>Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1</p> <p>Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1</p> <p>Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1</p> <p>Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1</p>
analytická právna veta	Striktne trvanie krajského súdu na požiadavke podania výzvy povinnej osobe v lehote určenej novelou reštitučného zákona by malo za následok nutnosť podania opakovanej výzvy. Takýto postup je podľa názoru ústavného súdu príliš formalistický, odporujúci zmyslu a účelu reštitučného zákona. Okamihom účinnosti novely reštitučného zákona sa tzv. predčasný právny úkon, teda výzva na vydanie náhrady za zbúrané budovy, nemohol stať právne bezvýznamným, pokiaľ navyše samotný nárok na náhradu bol zo strany povinnej osoby akceptovaný.
skutkový stav a základné fakty	Okresný úrad rozhodoval o reštitučnom nároku sťažovateľiek najprv rozhodnutím, ktorým im nepriznal vlastnícke právo ani nárok na náhradu. Rozhodnutie bolo rozsudkom krajského súdu zrušené a vec bola vrátená okresnému úradu na ďalšie konanie. Okresný úrad rozhodnutím z 9. októbra 2003 následne sťažovateľkám priznal právo na náhradu za zbúrané budovy.

	<p>Znalecký posudok, ktorým boli zbúrané nehnuteľnosti ocenené, bol sťažovateľkám doručený 2. mája 2011. Sťažovateľky 11. mája 2004 z opatrnosti podali žiadosť o poskytnutie náhrady. Žalovanej adresovali žiadosť o poskytnutie náhrady v konkrétnej sume vyplývajúcej zo znaleckého posudku 21. novembra 2011. Žalovaná na túto výzvu nereagovala. Sťažovateľky podali na okresnom súde žalobu o zaplatenie 21 547 eur s prísl. z titulu povinnosti poskytnúť náhradu podľa reštitučného zákona proti žalovanej a Slovenskému pozemkovému fondu. Okresný súd rozhodol rozsudkom tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť sťažovateľkám istinu a úroky z omeškania a žalobu v časti proti fondu zamietol. Krajský súd na základe odvolania žalovanej rozsudok okresného súdu zmenil a žalobu v celom rozsahu zamietol. Sťažovateľky napadli rozsudok krajského súdu dovolaním, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie odmietol u dôvodu, že v časti smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, a vo zvyšku z dôvodu, že dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom stanoveným zákonom.</p> <p>Ťažiskom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľiek o porušení práva vlastníť majetok, práva na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie tým, že krajský súd a najvyšší súd sa k otázke uplatnenia ich práva na náhradu za zbúrané budovy uplatnenú v rámci reštitučného zákona postavili príliš formalisticky, v rozpore so zmyslom a účelom reštitučného zákona.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>V prejednávanej veci sa ústavný súd zameril na ústavnoprávny prieskum v troch líniách. V prvej línii ide o prieskum posúdenia včasnosti výzvy povinnej osoby vo vzťahu k preklúzii práva, v druhej o prieskum posúdenia premlčania vo vzťahu k uplatneniu práva na súde a napokon o prieskum vyhodnotenia možnosti vzniesť námietku premlčania v priebehu odvolacieho konania. Námietku sťažovateľiek v súvislosti s tvrdením o závislých výrokoch rozsudku okresného súdu nepovažoval ústavný súd za dôvodnú.</p> <p>K preklúzii práva</p> <p>Podstata námietok bola založená na tom, že sťažovateľky nevyzvali povinnú osobu na vydanie náhrady za zbúrané budovy v lehote, ktorá bola v reštitučnom zákone zavedená novelou č. 571/2007 Z. z. účinnou od 1. januára 2008.</p> <p>Sťažovateľky výzvu na vydanie náhrady za zbúrané budovy adresovali právnemu predchodcovi žalovanej 18. decembra 1992, následne už samotnej žalovanej 8. marca 1994 a opakovane 1. februára 1996. Konkrétne sumu finančnej náhrady, ktorá v zmysle reštitučného zákona závisela od znaleckého posúdenia, sťažovateľky uplatnili u povinnej osoby 21. novembra 2011 na náklade znaleckého posudku, ktorý im bol doručený 2. mája 2011.</p> <p>Striktne trvanie krajského súdu na požiadavke podania výzvy povinnej osobe v lehote určenej novelou reštitučného zákona by malo za následok nutnosť podania opakovanej výzvy. Takýto postup je však podľa názoru ústavného súdu príliš formalistický, odporujúci zmyslu a účelu reštitučného zákona. Okamihom účinnosti novely reštitučného zákona sa tzv. predčasný právny úkon, teda výzva na vydanie náhrady za zbúrané budovy, nemohol stať právne bezvýznamným, pokiaľ navyše samotný nárok na náhradu bol zo strany povinnej osoby akceptovaný.</p> <p>Je síce pravdou, že okresný úrad priznal sťažovateľkám právo na náhradu až rozhodnutím z 9. októbra 2003, je ale potrebné v okolnostiach danej veci zobrať do úvahy aj skutočnosť, že uvedené rozhodnutie prijal okresný úrad až ako druhé v poradí, teda po vrátení veci na ďalšie konanie zo strany krajského súdu. Rovnako je nevyhnutné zohľadniť v danej veci aj okolnosť, že sťažovateľky boli počas celého reštitučného konania aj konania pred všeobecnými súdmi aktívne.</p> <p>V okolnostiach danej veci sa preto ústavnému súdu javilo ako celkom nespravodlivé tvrdenie, že sťažovateľky si svoj nárok na náhradu u povinnej osoby neuplatnili včas.</p> <p>Pri kumulácii všetkých okolností daného prípadu ústavný súd konštatoval, že krajský súd pri aplikácii ustanovení reštitučného zákona postupoval formalisticky v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a preto, ak najvyšší súd v opísanom procesnom postupe odvolacieho súdu nezhliadol vadu zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, postupoval takisto formalisticky a zaťažil tým svoje rozhodnutie arbitrárnosťou, ktorá znamená porušenie práva sťažovateľiek na spravodlivé súdne konanie, a neposkytol súdnu ochranu v kvalite, akú predpokladá zákon a</p>

	<p>ústava. Už len toto pochybenie najvyššieho súdu bez ďalšieho stačí na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľiek napadnutým uznesením najvyššieho súdu.</p> <p>K premlčaniu práva</p> <p>Sťažovateľkám bolo priznané právo na náhradu rozhodnutím z 9. novembra 2003 (rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 14. novembra 2003). Podľa reštitučného zákona sa suma finančnej náhrady určí znaleckým posudkom. Zabezpečenie znaleckého posudku, od ktorého závisela suma finančnej náhrady, zabezpečoval okresný úrad. Znalecký posudok bol sťažovateľkám doručený 2. mája 2011, teda po viac ako siedmich rokoch od priznania práva na náhradu.</p> <p>Sťažovateľky sa žalobou na okresnom súde domáhali zaplatenia sumy 21 547 € s príslušenstvom, teda konkrétnej sumy finančnej náhrady. Táto konkrétna suma mohla byť určená na podklade práva na náhradu, preto posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby by malo zohľadňovať to, čo je žalobným petitom požadované. Skutočnosť, že sťažovateľkám patrí právo na náhradu za zbúrané budovy, nebola v konaní sporná ani spochybňovaná.</p> <p>Ústavný súd sa preto nestotožnil s posúdením začiatku plynutia premlčacej doby tak, ako to stanovil odvolací súd. Najvyšší súd rozsudok krajského súdu napadnutý dovolaním v tejto časti meritórne nepreskúmal s odôvodnením, že pokiaľ neobstál pri posúdení prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP jeden dôvod (preklúzia), na ktorom záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nemôže obstať ani ďalší dôvod, v tomto prípade otázka premlčania.</p> <p>K uplatneniu námietky premlčania v odvolacom konaní</p> <p>Ústavný súd poukázal na to, že žalovaná podala odvolanie za predchádzajúcej právnej úpravy – Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd uviedol, že „Námietky premlčania sa netýka koncentračná zásada konania vyjadrená v ustanoveniach § 120 ods. 4 a 205a OSP s výnimkou, ak by uplatnenie námietky premlčania bolo spojené s neprípustným uplatňovaním nových skutočností a dôkazov.“</p> <p>Je pravdou, že aktuálna právna úprava je v otázkach uplatnenia námietky premlčania s ohľadom na § 366 CSP prísnejšia, avšak v tomto kontexte dal ústavný súd do pozornosti sťažovateľiek § 470 ods. 2 CSP, podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.</p> <p>Na druhej strane sa javí vznesenie námietky premlčania žalovanou až v odvolacom konaní, navyše až v čase, keď sa žalovaná vyjadrovala k vyjadreniu sťažovateľiek k odvolaniu, za prinajmenšom špekulatívne, ak nie v rozpore s dobrými mravmi.</p> <p>K namietanému porušeniu práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu</p> <p>Ústavný súd ústavnej sťažnosti sťažovateľiek v tejto časti nevyhovел s ohľadom na skutočnosť, že zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd tak bude mať znova príležitosť poskytnúť súdnu ochranu všetkým právam sťažovateľiek vrátane práva vlastníť majetok.</p> <p>V dôsledku príliš formalistického postupu odvolacieho súdu pri výklade dotknutých ustanovení reštitučného zákona tak v žiadnom prípade nemožno konanie pred ním ako celok označiť za spravodlivé, keď vo svojom rozhodnutí dospel k extrémne nespravodlivým záverom.</p> <p>Z uvedeného vyplýva, že najvyšší súd pri rozhodovaní o uplatnenom dôvode prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP uprednostnil formalizmus rozhodovania, ktorý povýšil nad zmysel súdnej ochrany, v rámci ktorej sa sťažovateľky domáhali svojich procesných práv.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľiek podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľkám priznal náhradu trov právneho zastúpenia.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému</p>

	poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov
klúčové slová	reštitúcia-náhrada dovolenie-dovolacie dôvody reštitúcia-právne účinky dovolenie-prípustnosť

spisová značka	II. ÚS 43/2020
populárny názov	Prípustnosť dovolania
sudca spravodajca	Peter Molnár
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pokiaľ sa strana vyjadrí k otázke, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na samotné rozhodnutie vo veci, je povinnosťou súdu oboznámiť druhú stranu s obsahom vyjadrenia a umožniť jej zaujať stanovisko k nemu. Podľa názoru ústavného súdu táto povinnosť dopadá na procesný postup súdu aj v prípade aplikácie § 382 CSP (vyjadrenie k možnému použitiu doteraz nepoužitého ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu).
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola žalovanou stranou v konaní o neplatnosť ustanovení zmluvy o úvere. Okresný súd konanie zastavil z dôvodu, že považoval za platnú rozhodcovskú zmluvu a preto konštatoval nedostatok právomoci na prejednanie veci. Krajský súd uznesenie okresného súdu zrušil. Okresný súd po vrátení veci rozhodol rozsudkom tak, že určil konkrétne ustanovenia zmluvy o poskytnutí úveru za neplatné a vo zvyšku žalobný návrh zamietol. Krajský súd vo vyhovujúcej časti rozsudok potvrdil a v nevyhovujúcej zmenil tak, že za neprijateľné podmienky vyhlásil aj ďalšie ustanovenia zmluvy. Sťažovateľka podala dovolanie, na základe ktorého najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Konštatoval, že došlo k prekvapivému rozhodnutiu, pretože krajský súd bol toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie predpisu, ktoré v dovtedajšom rozhodovaní nebolo použité a strany nemali možnosť sa k jeho aplikácii vyjadriť. Vo veci opätovne rozhodol krajský súd, pričom výrok tohto rozsudku sa zhodoval s výrokom predchádzajúceho rozsudku. Dovolenie sťažovateľky najvyšší súd ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľka formulovala viacero námietok, ktoré ústavný súd v rámci odôvodnenia zaradil do piatich skupín.
z odôvodnenia	K okruhu námietok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP Sťažovateľka v dovolaní namietala, že krajský súd jej umožnil realizáciu práva na vyjadrenie vo veci výlučne schematicky. Vyzval ju na vyjadrenie. K jej vyjadreniu sa vyjadрили žalobcovia podaním, ktoré jej bolo doručené dva dni pred vyhlásením rozsudku, a to bez toho, aby krajský súd sťažovateľku oboznámil o termíne verejného vyhlásenia rozsudku napriek tomu, že sťažovateľka o to v odvolaní požiadala. K čomu najvyšší súd uviedol, že: „súd doručuje vyjadrenie protistrany k možnému použitiu iného právneho predpisu bez toho, aby vyzýval protistranu na zaujatie stanoviska k nemu alebo akýkoľvek iný procesný úkon. Právo na spravodlivý proces je v tomto prípade potrebné považovať za zachované samotným doručením podania protistrane.“ Tento záver najvyššieho súdu považoval ústavný súd za problematický. V okolnostiach veci nebolo sporné, že odvolací súd zaslal sťažovateľke vyjadrenie protistrany, ktorým reagovala na výzvu súdu k novej aplikácii ustanovenia právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité, pričom toto vyjadrenie protistrany bolo doručené sťažovateľke len 2 dni pred samotným rozhodnutím v odvolacom konaní. Z minimálnych požiadaviek zachovania princípu kontradiktórnosti civilného procesu v odvolacom konaní (pozri § 374 ods. 3 CSP) vyplýva, že pokiaľ sa strana vyjadří k otázke, ktorá môže mať rozhodujúci vplyv na samotné rozhodnutie vo veci, je povinnosťou súdu oboznámiť druhú stranu s jej obsahom a umožniť jej zaujať stanovisko k

nemu. Podľa názoru ústavného súdu táto povinnosť dopadá na procesný postup súdu aj v prípade aplikácie § 382 CSP. Argumentáciu najvyššieho súdu v napadnutom rozhodnutí ústavný súd vyhodnotil ako ignorovanie alebo svojvoľné chápanie princípu kontradiktórnosti, ktorého podstatou je poskytnúť strane sporu reálnu možnosť reagovať na skutočnosť, tvrdenú protistranou, a môcť tak ovplyvniť ďalší postup (a predovšetkým výsledok) konania „želaným“ smerom. Pri kumulácii okolností daného prípadu (doručenie relevantného podania protistrany dva dni pred vytýčeným termínom verejného vyhlásenia rozsudku; neurčenie lehoty na vyjadrenie sa k zaslanému podaniu; neupovedomenie sťažovateľky o termíne verejného vyhlásenia rozsudku napriek jej výslovnej žiadosti podľa § 219 ods. 3 in fine CSP) ústavný súd konštatoval, že odvolací súd postupoval formalisticky a zároveň znemožnil sťažovateľke, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Preto ak najvyšší súd v opísanom procesnom postupe odvolacieho súdu nevzhladol vadu zakladajúcu prípustnosť a dôvodnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, postupoval formalisticky a zaťažil tým svoje rozhodnutie arbitrárnosťou, ktorá znamená porušenie práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, a neposkytol súdnu ochranu v kvalite, akú predpokladá zákon a ústava. Už len toto pochybenie najvyššieho súdu bez ďalšieho stačí na vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Pokiaľ ide o ďalšiu námietku sťažovateľky, že krajský súd napriek skutočnosti, že sťažovateľka v odvolaní žiadala krajský súd o upovedomenie o termíne a mieste vyhlásenia rozhodnutia odvolacieho súdu, ju v rozpore s § 219 ods. 3 v spojení s § 354 CSP neupovedomil, ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd nerešpektoval svoj už skôr prijatý právny názor. Najvyšší súd pritom už v inej veci formuloval právnu vetu, ktorá znie „Ak odvolací súd nedodrжал procesný postup upravený v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a napriek žiadosti strany jej neoznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Týmto nesprávnym procesným postupom sa strane znemožňuje, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, čo zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP.“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 14/2018 z 11. decembra 2018) a ktorá je aplikovateľná aj vo veci sťažovateľky.

Ústavný súd konštatoval, že rozdielne posúdenie rovnakej vady najvyšším súdom bez racionálneho vysvetlenia odklonu od skôr prijatého a ustáleného právneho názoru v tejto otázke je dostatočným podkladom pre záver, že najvyšší súd svojvoľne a arbitrárne posúdil aj existenciu tejto namietanej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. Ústavný súd dospel k záveru, že aj túto námietku sťažovateľky je potrebné považovať za dôvodnú.

K okruhu námietok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. a) a d) CSP

Sťažovateľka v tejto súvislosti argumentovala tým, že žalobcovia sa už raz domáhali žalobou vyslovenia neplatnosti čl. 4 ods. 4.6 zmluvy o úvere, o ktorej okresný súd právoplatne rozhodol tak, že konanie zastavil pre nedostatok právomoci, a to z dôvodu existencie rozhodcovskej doložky. Toto právoplatné rozhodnutie súdu má podľa sťažovateľky predstavovať judikovanie nedostatku právomoci civilného súdu v danej veci, ako aj prekážku rozsúdenej veci. Žalobcovia o tri mesiace podali rovnakú žalobu, o ktorej bolo rozhodnuté v napadnutom konaní.

Podľa ústavného súdu by o existencii vád podľa § 420 písm. a) a d) CSP bolo možné uvažovať len v prípade, ak by právomoc rozhodcovského súdu rozhodnúť predmetný spor existovala. Otázku platnosti rozhodcovskej zmluvy posudzoval okresný súd v konaní o prvej žalobe proti sťažovateľke ako predbežnú otázku. Pokiaľ túto predbežnú otázku posúdil súd v konaní o v poradí druhej žalobe s opačným (t. j. negatívnym) výsledkom, správne vyvodil svoju právomoc v danej veci konať a rozhodnúť a (pri neexistencii skoršieho meritórneho rozhodnutia o predmete sporu) tomuto postupu nebránila ani prekážka rozsúdenej veci.

K okruhu námietok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

Sťažovateľka tvrdila, že najvyšší súd sa arbitrárnym spôsobom vysporiadala s jej

námietkou, že pri určovacej žalobe, ktorou žalobcovia žiadali vysloviť neplatnosť konkrétnych ustanovení úverovej zmluvy, neexistuje naliehavý právny záujem na takomto určení. Poukazovala pritom na ustálenú judikatúru v obdobných veciach.

Najvyšší súd vyslovil, že s poukazom na to, že spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami, z uvedeného postavenia spotrebiteľa vyplýva jeho naliehavý záujem žalobcov na určení neprijateľnosti a neplatnosti konkrétnych zmluvných dojednaní, pretože ich postavenie sa v predmetnom vzťahu stane istejšie, nebudú ich neprijateľné a neplatné zmluvné podmienky neprimerane obmedzovať.

Túto námietku sťažovateľky považoval ústavný súd za nedôvodnú. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na všeobecnú judikatúru vzťahujúcu sa na existenciu naliehavého právneho záujmu pri určovacích žalobách, táto bola formulovaná ešte pred legislatívnou ochranou práv spotrebiteľa, nezohľadňuje ju, ako ani nezohľadňuje nerovné postavenie spotrebiteľa pri dojednávani zmlúv, ktoré môžu obsahovať neprijateľné a neplatné zmluvné dojednania. Úvaha najvyššieho súdu o preventívnej funkcii určovacej žaloby v spotrebiteľských vzťahoch je legitímna v tom, že nikto nemusí znášať protiprávnu hrozbu sankciami, ktoré sú dojednané v rozpore s platným právom, ako aj v tom, že postavenie účastníkov zmluvy sa tak stane istejším a predídze sa prípadným ďalším sporom spojeným s úverovou zmluvou a jej obsahom.

K okruhu námietok zakladajúcich prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

Sťažovateľka prípustnosť svojho dovolania založila aj na relevancii otázky, či možno vysloviť (určiť) neprijateľnosť zmluvnej podmienky obsiahnutej v zmluve, ktorá bola uzavretá predtým, ako bola zákonom č. 597/2009 Z. z. prvýkrát zavedená možnosť vyslovenia neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, ktorú považovala za rozhodujúcu pre meritórne posúdenie veci a dosiaľ neriešenú v praxi dovolacieho súdu. Najvyšší súd dospel k záveru, že neprijateľnosť podmienok v spotrebiteľských zmluvách je možné konštatovať už od 1. apríla 2004, keď bol do slovenského právneho poriadku zakotvený inštitút spotrebiteľských zmlúv.

Ústavný súd v prvom rade konštatoval, že argumentácia najvyššieho súdu vychádza z relevantných právnych predpisov v časových súvislostiach, pričom nezistil, že by právna úvaha najvyššieho súdu vykazovala exces – naopak, bol toho názoru, že najvyšším súdom aplikovaný výklad relevantných noriem platného práva rešpektuje účel a zmysel právnej ochrany spotrebiteľa. Preto ústavný súd konštatoval, že ak všeobecný súd ústavne akceptovateľným spôsobom poskytol právnu ochranu spotrebiteľovi na základe už existujúcej rámcovej právnej úpravy, konal v súlade so zákonom a so všeobecným princípom spravodlivosti. A preto dospel k záveru o ústavnej akceptovateľnosti záverov najvyššieho súdu.

Pokiaľ však ide o druhú sťažovateľkou nastolenú právnu otázku, či je banka oprávnená jednostranne zmeniť úrokovú sadzbu voči spotrebiteľovi v prípade existencie objektívnych okolností mimo dôvodov spôsobených klientom (spotrebiteľom), ak takáto možnosť vyplýva z platnej zmluvy o úvere, tú najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu vyriešil arbitrárne a jeho záver, že ide o skutkovú otázku, prima facie nezodpovedá charakteristike položenej otázky. Najvyšší súd pri posudzovaní položenej otázky argumentoval tým, že sťažovateľka namietala vlastne nesprávne skutkové zistenia, na ktorých súd založil svoje právne závery. Najvyšší súd ďalej v podstatnom uviedol, že sťažovateľka síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by odvolací súd vyšiel zo správne zisteného skutkového stavu (t. j. ak by konkrétne ustanovenie zmluvy o poskytnutí úveru a predovšetkým obsah pojmu „zmena miery rizika klienta“ interpretoval správne, v súlade so všeobecne akceptovanými výkladovými pravidlami a v kontexte s ďalšími skutočnosťami tvoriacimi normatívnu reguláciu činnosti bankových subjektov a bankovej praxe), nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že uvedené ustanovenie zmluvy nie je neprijateľnou podmienkou. Najvyšší súd na základe uvedenej úvahy dospel k záveru, že položená otázka nemôže byť relevantná pre založenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd jednoznačne formulovaný

	<p>otázku sťažovateľky, ktorá je formulovaná všeobecne a má povahu právnej otázky, v rozpore s jej skutočnou povahou posúdil ako otázku skutkovú.</p> <p>Ústavný súd považoval prípadný záver súdu o tom, že ustanovenie zmluvy spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, za záver právny. Preto aj následná konklúzia najvyššieho súdu o tom, že sťažovateľkou položená otázka nebola relevantná pre právne posúdenie veci, je nesprávna a vo svojom dôsledku znamená neposkytnutie súdnej ochrany sťažovateľke v požadovanej kvalite. Námieta sťažovateľky, že najvyšší súd sa arbitrárne odmietol zaoberať ňou položenou otázkou, je preto opodstatnená a dôvodná.</p> <p>K námietkam sťažovateľky o porušení práva na zákonného sudcu</p> <p>Uvedenú námietku ústavný súd nepovažoval za dôvodnú.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu porušené boli. Rozsudok najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Sťažovateľke priznal trovy konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 481/2012, II. ÚS 18/2013, II. ÚS 85/02, IV. ÚS 110/03, II. ÚS 76/97</p> <p>Najvyšší súd Slovenskej republiky: 5 Cdo 14/2018, 6 Cdo 27/2018</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok
klúčové slová	<p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p> <p>princíp a zásady (zjednotenie pojmov)-kontradiktórnosť</p> <p>výklad (interpretácia)-formalistický</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu</p> <p>dovolenie-dovolacie dôvody</p> <p>práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na prerokovanie veci – v prítomnosti účastníkov</p> <p>aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná</p> <p>dovolenie-prípustnosť</p> <p>arbitrárnosť</p> <p>úver-zmluva o úvere</p>

spisová značka	II. ÚS 90/2020
populárny názov	Žiadosť o prepustenie z väzby
sudca spravodajca	Luboš Szigetí
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	23.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4
analytická právna veta	Určité základné procesné záruky zakotvené v čl. 6 dohovoru sa musia poskytovať aj v konaní o osobnej slobode, ktoré inak ratione materiae spadá pod ustanovenia čl. 5 dohovoru. Takouto procesnou zárukou je (ako súčasť obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľ bol vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby. Okresný súd jeho žiadosť zamietol a nenahradil väzbu písomným sľubom sťažovateľa ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd napadnutým uznesením sťažnosť proti tomuto uzneseniu zamietol.</p> <p>Ťažisková námietka sťažovateľa spočívala v tvrdení, že okresný súd ani krajský súd sa nezaoberali jeho argumentmi a predloženými dôkazmi, ktoré mali preukázať nesplnenie materiálnych podmienok väzby, a to predovšetkým pokiaľ</p>

	<p>ide o dôvodné podozrenie, že skutok mal spáchať sťažovateľ, ako aj o existenciu konkrétnych skutočností, z ktorých vyplýva dôvodná obava pre tzv. kolúznú a preventívnu väzbu.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Svoju žiadosť o prepustenie z väzby sťažovateľ odôvodnil tým, že sa nedopustil trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu, spochybnil výpovede svedkov a uviedol, že nie sú dané dôvody väzby.</p> <p>Sťažovateľ poukázal na výpovede poškodenej, ako aj svedkov P. G. a J. D. z výsluchov vykonaných 8. októbra 2019, teda v deň rozhodovania okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, a predložil aj zápisnice o ich výsluchu, z ktorých vyplynulo, že títo svedkovia zmenili svoje výpovede oproti výpovediam z obdobia pred vznesením obvinenia sťažovateľovi v tom smere, že spochybnili danosť základnej podmienky väzby, a to dôvodného podozrenia, že sťažovateľ sa mal dopustiť skutku, ktorý mu je kladený za vinu. Sťažovateľ ďalej poukázal na výpoveď svedka J. D., ktorý pri svojom opakovanom výsluchu (po vznesení obvinenia sťažovateľovi) uviedol skutočnosti, ktoré boli podstatné z hľadiska posúdenia ďalšieho trvania dôvodu tzv. kolúznej väzby, konkrétne, tento svedok zmenil svoju výpoveď oproti pôvodnej výpovedi, na ktorej okresný súd založil dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, teda existenciu dôvodnej obavy, že sťažovateľ bude pôsobiť na svedkov, a tak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie.</p> <p>V súvislosti s trvaním väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku sťažovateľ zároveň zdôraznil, že výsluchy svedkov už boli orgánmi činnými v trestnom konaní vykonané, a preto dôvod na tzv. kolúznú väzbu odpadol.</p> <p>Ústavný súd ďalej zistil, že v medziobdobí medzi rozhodnutím okresného súdu a napadnutým uznesením krajského súdu boli vykonané ďalšie výsluchy svedkov. Svedkyňa J. D. vo svojej výpovedi z 15. októbra 2019 uviedla, že sťažovateľ sa nedopustil skutku, ktorý mu je kladený za vinu, a rovnako vypovedala aj svedkyňa B. G., matka poškodenej, pri svojom výsluchu 24. októbra 2019.</p> <p>Predpokladom väzby je podozrenie, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný, že má znaky trestného činu a že sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchal obvinený, a tiež musia byť dané konkrétne skutočnosti, z ktorých vyplýva dôvodná obava pre naplnenie niektorého z dôvodov väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku.</p> <p>Pokiaľ ide o intenzitu podozrenia, že stíhaný skutok spáchal sťažovateľ, krajský súd sa k argumentom sťažovateľa a k zmenenej dôkaznej situácii, na ktorú sťažovateľ poukazoval, nijakým spôsobom nevyjadril. Ústavný súd sa zo súdneho spisu presvedčil, že dôkazy, konkrétne výpovede poškodenej a svedkov, ktoré boli výsledkom vykonaného dokazovania orgánmi činnými v trestnom konaní v období od vzatia sťažovateľa do väzby do rozhodovania o jeho žiadosti o prepustenie z väzby, boli takého charakteru, ktorý mohol nasvedčovať oslabeniu tohto podozrenia.</p> <p>Dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 pís. b) Trestného poriadku, teda dôvodná obava z možného marenia vyšetrovania pôsobením na svedkov, ako na to sám sťažovateľ poukazoval, mohla byť rozptýlená doterajšou procesnou situáciou, keďže v tejto veci už boli opätovne vypočutí všetci svedkovia. Krajský súd však nijakým spôsobom na argumenty sťažovateľa a zmenu dôkaznej situácie nereagoval a nevyvrátil ani názor sťažovateľa o oslabení dôvodov väzby z dôvodu plynutia času.</p> <p>Po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj uznesenia súdu prvej inštancie ústavný súd konštatoval, že z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa argumentmi uvádzanými sťažovateľom obsahujúcimi konkrétne skutočnosti spôsobilé spochybniť naplnenie materiálnych podmienok väzby, a to najmä dôvodné podozrenie, že skutok spáchal obvinený, ako aj konkrétne uplatnené väzobné dôvody, nezaoberal a prehliadol ich bez toho, aby sa s nimi vysporiadal, čím podľa ústavného súdu neposkytol súdny prieskum v rozsahu a povahe vyžadovanej čl. 5 ods. 4 dohovoru. Napadnuté uznesenie krajského súdu v takej významnej veci, akou osobná sloboda bez pochyby je, tak nedáva dostatočné odpovede na podstatné otázky týkajúce sa vecných dôvodov trvania väzby, teda zákonnosti väzby, je povrchné a formalistické, bez preskúmania aktuálnej danosti, resp. naliehavosti dôvodov väzby, a nemožno ho preto považovať za zákonné. Takéto odôvodnenie oprávnene vyvoláva dojem</p>

	arbitrárnosti – svojvôle rozhodnutia v spojení s nedostatkom jeho odôvodnenia, a teda nemožno ho akceptovať z hľadiska ochrany práv sťažovateľa. <u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že právo sťažovateľa na slobodu podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru uznesením krajského súdu porušené bolo.</u> <u>Uznesenie krajského súdu zrušil</u> <u>Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 500 eur.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u> <u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</u>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	arbitrárnosť väzba-preskúmanie väzobných dôvodov väzba-žiadosť o prepustenie väzba-kolúzna

Uznesenie:

spisová značka	II. ÚS 242/2020
populárny názov	Absorpčná zásada v správnom konaní
sudca spravodajca	Luboš Szigetí
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	26.05.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 49 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 7 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Základnou podmienkou použitia absorpčnej zásady pri ukladaní úhrnného trestu v správnom konaní je, že o všetkých správnych deliktach tej istej zodpovednej osoby sa rozhoduje v spoločnom konaní a spoločným rozhodnutím. Ak by správny orgán v prípade viacčinného súbehu viacerých správnych deliktov pri ukladaní sankcie za ne neaplikoval absorpčnú zásadu, uložil by sťažovateľke za každý zo zbiehajúcich sa správnych deliktov samostatnú sankciu, čo by bolo v konečnom dôsledku v jej neprospech.
skutkový stav a základné fakty	Regionálna veterinárna a potravinová správa sťažovateľke uložila pokutu vo výške 15 000 eur za porušenie povinností podľa zákona o potravinách. O odvolaní sťažovateľky rozhodla Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky tak, že prvostupňové rozhodnutie potvrdila. Sťažovateľka napadla administratívne konanie žalobou o preskúmanie zákonnosti na krajskom súde. Ten správnu žalobu zamietol. Proti rozhodnutiu krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší súd napadnutým rozsudkom zamietol. Sťažovateľka namietala, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený a nelogický, že najvyšší súd aplikoval § 28 ods. 6 zákona o potravinách extenzívnym spôsobom v jej neprospech, čím došlo k porušeniu zásady nulla poena sine lege.
z odôvodnenia	Ústavný súd už vo svojom náleze sp. zn. III. ÚS 571/2015 z 12. apríla 2016 jasne deklaroval, že „správne trestanie preberá zásady trestného konania“. Či pri spáchaní konkrétneho správneho deliktu pôjde o konanie (resp. delikt), ktoré bude spadať pod pojem „trestné obvinenie“ v zmysle čl. 6 dohovoru (a či sa teda bude na tento správny delikt a s tým spojené konanie/administratívne trestanie vzťahovať čl. 6 ods. 1 dohovoru), bude v konečnom dôsledku závisieť na posúdení tzv. Engelovských kritérií. Prvým kritériom je kvalifikácia skutku v právnom poriadku žalovaného zmluvného štátu (defining the offence according

to the legal system of the respondent State). Ide o formálne a relatívne kritérium, a pokiaľ skutok nie je v právnom poriadku zmluvného štátu kvalifikovaný ako trestný čin, použijú sa na zodpovedanie otázky aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na daný delikt ďalšie dve kritériá. Druhým kritériom je samotná povaha deliktu (the very nature of the offence) a tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno uložiť dotknutej osobe (the degree of severity of the penalty that the person concerned risks) v konkrétnom konaní (porov. Engel and Others v. Holandsko, č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72).

Posudzujúc prvé kritérium v spojitosti s konaním regionálnej veterinárnej a potravinovej správy vo veci ukladania sankcií za porušenie povinností podľa zákona o potravinách, ústavný súd uviedol, že nesplnenie povinností podľa § 28 ods. 2 písm. o) zákona o potravinách nie je trestným činom, ale iným verejnoprávny (správnym) deliktom.

Z pohľadu judikatúry ESĽP sa delikt považuje za subsumovateľný pod normatívny text čl. 6 ods. 1 dohovoru vtedy, ak právna norma, o porušenie ktorej ide v prípade tohto deliktu, sa aplikuje na neurčitý všeobecný počet adresátov a uložená sankcia je aspoň čiastočne preventívno-represívneho charakteru. V prípade deliktu, kde dochádza k porušeniu právnej normy adresovanej určitej špecifickej skupine osôb so zvláštnym postavením, avšak uložená sankcia je preventívno-represívneho charakteru, prihliada sa pre zodpovedanie otázky o aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru na tretie kritérium, a to stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno dotknutej osobe uložiť.

Možno konštatovať, že zákon o potravinách ukladá povinnosti adresované špecifickému okruhu osôb (prevádzkovateľom potravinárskych podnikov) a sankcie, ktoré možno v zmysle zákona o potravinách uložiť (§ 28 a nasl. zákona o potravinách), plnia podľa názoru ústavného súdu preventívno-represívny účel, a to odradiť prevádzkovateľa potravinárskeho podniku od neplnenia povinností ustanovených zákonom o potravinách (preventívne pôsobiť) a zároveň sankcionovať, resp. potrestať (represívne pôsobiť) prevádzkovateľa potravinárskeho podniku za nesplnenie povinností ustanovenej zákonom o potravinách. V tomto smere je však pre konečnú odpoveď na otázku, či je v prípade verejnoprávneho deliktu, sankcie, resp. konania podľa zákona o potravinách aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru, potrebné zohľadniť tretie kritérium Engelovských kritérií.

Tretím kritériom je stupeň závažnosti sankcie, ktorú možno uložiť dotknutej osobe. V konaní vo veci porušenia povinností prevádzkovateľom potravinárskeho podniku možno podľa § 28 ods. 2 písm. o) zákona o potravinách v spojení s § 28 ods. 6 zákona o potravinách uložiť pokutu až do výšky 200 000 €. Ústavný súd vyhodnotil možnosť uloženia uvedenej sankcie zo strany regionálnej veterinárnej a potravinovej správy ako svojou závažnosťou naplňajúcu obsah tretieho kritéria, a teda je možné konštatovať aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci konania vo veci porušenia povinností ustanovenej § 28 ods. 2 písm. o) zákona o potravinách.

Podľa už popísaných východísk a na základe Engelovských kritérií sa tak na vec sťažovateľky vzťahujú aj čl. 7 ods. 1 dohovoru, ako aj čl. 49 ústavy, ktoré zakotvujú jeden z ťažiskových princípov trestania, a to nullum crimen, nulla poena sine lege (zásada zákonnosti).

Ústavný súd tak pristúpil k samotnému prieskumu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu prizmou komunikovaných princípov správneho trestania.

Prijatý záver najvyššieho súdu založený na konštatovaní splnenia podmienok pre uloženie pokuty podľa § 28 ods. 2 písm. o) v spojení s § 28 ods. 6 zákona o potravinách z dôvodu opakovaného porušenia povinností a požiadaviek na hygienu pri manipulovaní s potravinami, pri ich skladovaní a pri ich umiestňovaní na trh nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať vzhľadom na skutkový a právny stav vo veci za zjavne nelogický, arbitrárny či neodôvodnený, a preto závery najvyššieho súdu a ich odôvodnenie je nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať.

Pokiaľ si sťažovateľka vykladá absorpčnú zásadu tak, že pri jej uplatnení sa páchatel potrestá a trest sa mu uloží iba za trestný čin najprísnejšie trestný, a teda že pri posudzovaní opakovaného porušenia povinností je potrebné

	<p>prihliadať iba na ten správny delikt, ktorý pri predchádzajúcom ukladaní úhrnnej pokuty považoval správny orgán za najzávažnejší a pokutu určil podľa sadzby vymedzenej pre tento správny delikt, vychádza tento argument z nesprávneho chápania absorpčnej zásady.</p> <p>Základnou podmienkou použitia absorpčnej zásady pri ukladaní úhrnného trestu v správnom konaní je, že o všetkých správnych deliktach tej istej zodpovednej osoby sa rozhoduje v spoločnom konaní a spoločným rozhodnutím. Ak by správny orgán v prípade viacčinného súbehu viacerých správnych deliktov pri ukladaní sankcie za ne aplikoval absorpčnú zásadu, uložil by sťažovateľke za každý zo zbíhajúcich sa správnych deliktov samostatnú sankciu, čo by bolo v konečnom dôsledku v jej neprospech.</p> <p>V oblasti administratívneho trestania platí pri nedostatku právnej úpravy v správnom práve v prípade, ak sa rozhoduje o dvoch a viac zbíhajúcich sa správnych deliktach rovnakého páchatel'a v konaní jednom spoločnom, že obvinenému sa ukladá úhrnný správny trest (absorpčná zásada) za správny delikt najprísnejšie sankcionovateľný. O súbeh správnych deliktov v aplikačnej praxi správnych orgánov ide v prípade, ak obvinený spáchal dva alebo viac správnych deliktov skôr, ako bol rozhodnutím správneho orgánu v I. stupni za niektorý z nich uznaný vinným, resp. do oznámenia rozhodnutia správneho orgánu obvinenému. Ide o prípad ukladania správnej sankcie správnym orgánom za viac spáchaných deliktov, a to v rámci jedného správneho rozhodnutia (R 67/2019, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 6 Asan 16/2018 z 24. júla 2019). Uloženie úhrnnej sankcie podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na najzávažnejší správny delikt teda neznamená, že ostatné protiprávne konania neboli posudzované a sankcionované.</p> <p>Ústavný súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľky proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu neobstoja a napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nesignalizuje takú príčinnú súvislosť medzi jeho obsahom a označenými právami sťažovateľky garantovanými ústavou a dohovorom, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť porušenie označených práv po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: III. ÚS 571/2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky: 6 Asan 16/2018 EStP: Engel a ďalší proti Holandsku č. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72, 5370/72, Albert proti Rumunsku č. 31911/03, Ezeh a Connors proti Spojenému kráľovstvu č. 39655/98, 40086/98, Nykänen proti Fínsku č. 11828/11, Jussila proti Fínsku č. 73053/01</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 152/1995 Z. z. o potravinách v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>správne súdnictvo-rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam správnych orgánov správny delikt Správny súdny poriadok</p>

spisová značka	II. ÚS 253/2020
populárny názov	Prípustnosť dovolania
sudca spravodajca	Jana Laššáková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Uznesenie - Uznesenie o odmietnutí
dátum rozhodnutia	09.06.2020
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Najvyšší súd vo svojom v zierke publikovanom rozhodnutí zrozumiteľne a veľmi jasne zadefinoval, čo sa rozumie pod ustálenou rozhodovacou praxou, ktorá v sebe zahŕňa aj len jediné v zierke nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ neskôr najvyšším súdom vydané rozhodnutia názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali.
skutkový stav a základné	Sťažovateľka sa svojou žalobou domáhala proti žalovanej, zaplata sumy 12

<p>fakty</p>	<p>611 862 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť tým, že žalovaná ako akcionárka spoločnosti S, a. s., disponujúca kvalifikovaným podielom na hlasovacích právach spojených s akciami tejto spoločnosti pri uskutočnení povinnej ponuky na kúpu akcií tejto akciovej spoločnosti jej ostatným akcionárom (právnym predchodcom sťažovateľky, pozn.) porušila svoju právnu povinnosť v zmysle § 118 ods. 3 zákona o cenných papieroch, keď ponúkanú „priemernú cenu akcií dosiahnutú na burze“ cenných papierov určila iba na základe anonymných obchodov v sume 1 379 Sk za 1 akciu, a nie na základe všetkých burzových obchodov v sume 1 562 Sk za 1 akciu. Okresný súd žalobu zamietol a sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu trov konania. Na základe sťažovateľkou podaného odvolania bol rozsudkom krajského súdu rozsudok okresného súdu potvrdený. Následne podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) v spojení s § 432 ods. 1 a 2 CSP, keďže rozsudok krajského súdu závisel od vyriešenia právnych otázok, ktoré v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte neboli vyriešené, a ktoré boli krajským súdom posúdené nesprávne. Uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie odmietnuté.</p> <p>Kľúčová námietka sťažovateľky spočíva v tvrdení, že pokiaľ najvyšší súd s poukazom na jediný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „zbierka“) nepublikovaný rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 78/2008 vo vzťahu k právnej otázke spôsobu určenia „priemernej ceny akcií dosiahnutej na burze“ cenných papierov pri povinnej ponuke v zmysle § 118 ods. 3 zákona o cenných papieroch, t. j. z dôvodu, že táto právna otázka už bola v rozhodovacej praxi najvyššieho (dovolacieho) súdu vyriešená, dovolanie sťažovateľky odmietol, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, uznesenie najvyššieho vyžaduje znaky zjavnej svojvôle. Podľa právneho názoru sťažovateľky totiž iba jedno v zbierke nepublikované rozhodnutie najvyššieho (dovolacieho) súdu samo osebe nie je spôsobilé založiť ustálenú rozhodovaciu prax.</p> <p>Sťažovateľka najvyššiemu súdu vytýkala aj nepostúpenie (nepredloženie) veci na prejednanie a rozhodnutie veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP na účely zjednotenia právneho názoru, čo sa týka posúdenia založenia/nezaloženia ustálenej rozhodovacej praxe aj len jediným v zbierke nepublikovaným rozhodnutím najvyššieho súdu, a dôsledkom toho porušenie princípu právnej istoty a požiadavky predvídateľnosti práva.</p>
<p>z odôvodnenia</p>	<p>Ústavný súd preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.</p> <p><i>Dovolací súd v rozhodovanej veci došiel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. nie je daná. Predmetná právna otázka už bola predmetom meritórneho dovolacieho prieskumu, a to v rozsudku z 24. februára 2010, sp. zn. 1ObdoV/78/2008 v rozhodnutí, na ktoré poukázal v napadnutom rozsudku krajský súd, v zmysle ktorého „na základe gramatického a logického výkladu ustanovenia § 183 ods. 3 (správne má byť § 118 ods. 3 - pozn. dovolacieho súdu) zákona o cenných papieroch došiel k záveru, že obchodom uskutočneným na verejnom trhu môže byť iba taký obchod, ktorý by bol uzavretý na základe anonimnej ponuky a dopytu. Odvolací súd preto správne konštatoval, že kurzotvornými obchodmi sú iba obchody anonymné, a preto žalovaný pri uskutočnení povinnej ponuky neporušil žiadne ustanovenie zákona o cenných papieroch, a teda neboli splnené zákonné predpoklady pre vznik nároku uplatneného žalobcom titulom náhrady škody.</i></p> <p><i>Rovnako tak nemožno priznať úspech argumentácii dovolateľa, že pokiaľ o určitej právnej otázke existuje len jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, majú byť stále splnené podmienky prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.. V tejto súvislosti platí, že ak už určitú právnu otázku vo svojej rozhodovacej praxi dovolací súd meritórne posúdil, tak túto otázku treba považovať za dovolacím súdom vyriešenú, a to aj vtedy, ako danej otázke existuje len jediné rozhodnutie dovolacieho súdu. Opačný prístup, t. j. prístup prezentovaný žalobcom v dovolaní treba odmietnuť, keďže jeho jediným dôsledkom je ničím neodôvodnené spochybňovanie rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, ktoré nemá žiadne opodstatnenie.</i></p> <p>Ústavný súd zdôraznil, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené</p>

podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd.

Právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľky odmietnuť.

V danej súvislosti ústavný súd dodáva, že podľa uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 29/2017 z 24. januára 2018 publikovaného v zierke 8/2018 pod č. 71 „Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali... Napokon vzhľadom na čl. 2 ods. 2 C. s. p. je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie.“. A teda najvyšší súd v tomto svojom v zbierke publikovanom rozhodnutí zrozumiteľne a veľmi jasne zadefinoval, čo sa rozumie pod ustálenou rozhodovacou praxou, ktorá v sebe zahŕňa aj len jediné v zbierke nepublikované rozhodnutie najvyššieho súdu, pokiaľ neskôr najvyšším súdom vydané rozhodnutia názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali.

Podľa zistenia ústavného súdu označené rozhodnutia najvyššieho súdu v iných veciach, na ktoré sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje, boli vydané v sporoch zo zmieniek medzi tými istými sporovými stranami a na identickom skutkovom a právnom základe, v ktorých dovolateľka v dovolaní – mimoriadnom opravnom prostriedku proti rozhodnutiam odvolacieho súdu okrem iného namietala, že odvolací súd nepostupoval v intenciách odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 19/2014 z 29. októbra 2015, t. j. od jeho záverov sa odklonil. Z odôvodnení označených rozhodnutí ústavný súd zistil že: *„Z odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/19/2014 je zrejmé, že v rozhodovanej veci zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z procesných dôvodov, konkrétne pre nedostatok jeho odôvodnenia, v dôsledku čoho považoval rozsudok Krajského súdu ... za arbitrárny. Preto nemožno dospieť k záveru, že by odvolací súd v rozhodovanej veci postupoval v rozpore s názorom, ktorý vyslovil najvyšší súd v uznesení sp. zn. 2Obdo/19/2014. Tvrdenie žalovaného, že najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí vyslovil právny záver týkajúci sa hmotného práva ohľadne charakteru zmieniek indosovaných žalovaným, je nielen nesprávne, ale aj zavádzajúce.“*

V sťažovateľkou označených rozhodnutiach najvyššieho súdu v iných veciach pre záver najvyššieho súdu o tom, že v zbierke nepublikované (zrušujúce) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Obdo 19/2014 z 29. októbra 2015 nemožno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, nebolo až tak podstatné, že ide len o jediné rozhodnutie najvyššieho súdu, hoci túto skutočnosť najvyšší súd tiež skonštatoval, ale to, že vo vzťahu k dovolaním napadnutým rozhodnutiam odvolacieho súdu neobsahuje riešenie žiadnych takých relevantných právnych otázok, od ktorých by rozhodnutia odvolacieho súdu záviseli, a z toho dôvodu sa tak odvolací súd vo svojich rozhodnutiach nemal podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP od čoho odkloniť.

Podľa názoru ústavného súdu preto, keď najvyšší súd v preskúmvanej veci s poukazom na jediné v zbierke nepublikované rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 78/2008 z 24. februára 2010 v inej právnej veci vo vzťahu k právnej

	<p>otázke spôsobu určenia „priemernej ceny akcií dosiahnutej na burze“ cenných papierov pri povinnej ponuke v zmysle § 118 ods. 3 zákona o cenných papieroch, t. j. z dôvodu, že táto právna otázka už bola v rozhodovacej praxi najvyššieho (dovolacieho) súdu vyriešená, dovolanie – mimoriadny opravný prostriedok sťažovateľky uplatnený podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP proti rozsudku krajského súdu podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, v tomto právnom posúdení veci najvyšším súdom nemožno vidieť nejednotnosť rozhodovacej činnosti (oproti označeným uzneseniam najvyššieho súdu v iných veciach) vykazujúcu znaky svojvôle či arbitrárnosti.</p> <p>Ústavný súd teda nezistil takú nejednotnosť v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, čo sa týka posúdenia, či aj len jednotlivé v zbierke nepublikované rozhodnutie možno považovať za ustálenú rozhodovaciu prax, ktorá by vyžadovala postúpenie (predloženie) veci na rozhodnutie veľkému senátu najvyššieho súdu podľa § 48 ods. 1 CSP na účely zjednotenia právnych názorov.</p> <p><u>Ústavný súd na základe uvedeného rozhodol tak, že ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky: II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 418/2019 Najvyšší súd Slovenskej republiky: 1 ObdoV/78/2008, 6 Cdo 29/2017</p>
súvisiace právne predpisy	<p>zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok</p>
klúčové slová	<p>judikatúra-zjednocovanie dovolanie-prípustnosť dovolanie-dovolacie dôvody práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na súdnu ochranu práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu-právo na spravodlivý proces</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.